

Wandeling n° 23 :
La porte Aïve :
Hotton
Bewegwijzering

Deze wandeling, "porte Aïve" genoemd, is als het ware een speleologische uitstap : ze neemt u mee naar de rotsmeanders van de kalksteenrichel. Op deze richel leeft een specifieke fauna en flora.

Vertrek : Hotton (VVV-kantoor /
maison Godenir)
Hoogte : 185 m
Afstand : 7,5 Km
Duur : 2 h 30
Moeilijkheidsgraad : moeilijk
Aard van de wandeling : bos -
landelijke omgeving - laarzen bij
slecht weer - kan glibberig zijn

De wandeling neemt u eerst mee langs de "moulin Faber" -1-. Deze molen dateert uit 1729 en werkt nog steeds, maar dan enkel nog voor het plezier van de bezoekers. U kan het genie van de molenaars zelf ontdekken, het ganse jaar door, op afspraak : reservatie : 084/46.61.22). (foto 1)

Verder toont de wandeling een deel van de interessante karst-verschijnselen in de buurt, namelijk op de kalksteenrichel. Deze geografische streek wordt in het Frans "Calectienne" genoemd. Maar wat is nu een karst-verschijnsel? De naam is afkomstig van een streek in Slovenië met vele kalkplateaus waar onderaardse waterstromen veel voorkomen. Kalkrots is immers een "reactieve" rots en kan eroderen als gevolg van een chemische reactie. Dit fenomeen is hoofdzakelijk te verklaren door de CO₂ die door de begroeiing wordt geproduceerd, en door het water wordt geabsorbeerd. Dit water blijft eerst aan de oppervlakte, wordt een zuur (H₂CO₃) en gaat dan de onderliggende rots ontbinden. De kalksteenrichel is dus een streek waar in de ondergrond veel holtes voorkomen, die wij grotten noemen.

Eerst trekken de rotsen van "Renissart" de aandacht --. Dit rotsmassief steekt meer dan 50 meter boven het niveau van de Ourthe uit. Het wordt beklommen door liefhebbers die deel uitmaken van Belgische klim-verenigingen. Bovenaan dit massief vindt men de resten van het Romeinse kamp "Ti-château". Men begrijpt al snel dat dit kamp, bovenaan de rivier, een op natuurlijke wijze gemakkelijk verdedigbare plaats was.

Op deze helling vinden we op sommige plaatsen de es. Hij is gemakkelijk te herkennen tijdens de winterperiode dankzij zijn zwarte knoppen. Deze boomsoort levert een bleek, hard en veerkrachtig hout op, dat nog veel gebruikt wordt voor het maken van de stelen van werktuigen. (foto 2, knop)

Een beetje verder nodigt een pad u uit in de richting van de "porte Aïve" --. U treft er een overhangende rots aan met een ondiepe grot, evenals een smalle doorgang waar de blik van de speleoloog wordt aangetrokken door de "Fond d'Inzeva", een diepe kloof waardoor de Isabelle-beek stroomt. Wandeling n° 34 "Fond des Trottes" stelt u voor deze beek meer in detail te exploreren, kort na de plaats waar deze weer aan de oppervlakte komt. (foto 3)

In onze streek is het in onderaardse ruimtes dat de beste omstandigheden aanwezig zijn voor het overwinteren van de handvleugeligen (vleermuizen). Maar sommigen kiezen voor een holle boom, of een woning, hetgeen zeldzamer is. Het natuurlijk voorkomen van grotten in Wallonnië biedt deze dieren vele overwinteringsmogelijkheden. Dit milieu wordt vandaag echter hoe langer hoe meer gestoord en vervuild. Het verandert stilaan in een biologische woestijn, ten nadele van de vele grotbewoners. Ook vandaag nog weten vele mensen niet welk de plaats is van de vleermuizen in de dierenwereld. Vleermuizen kunnen heel goed vliegen. Ze eten insecten, net zoals de egel en de mol. Ze behoren, net zoals wij, tot de klasse van de zoogdieren. Hun lichaam is bedekt met haren, hun jongen komen levend ter wereld (in tegenstelling tot eieren), en ze worden gevoed met moedermelk (zogen). Het zijn de enige zoogdieren die er in geslaagd zijn op een actieve manier te leren vliegen, en dan nog wel op zo'n perfecte manier. Ze werden lange tijd verward met vogels, maar zijn helemaal niet op dezelfde manier gebouwd : het oppervlak van hun vleugels bestaat niet uit pluimen maar uit een dun membraan, het "patagium" genoemd. Dit membraan is gespannen tussen het lichaam, de staart en de vier ledematen, tot aan de erg lange vingers, behalve de duimen. Het patagium kan zich heel snel van een wonde herstellen. De duimen, voorzien van een klauw, dienen om te kruipen en te klimmen. De vleermuizen vliegen met hun handen, vandaar de naam van handvleugeligen. (foto 4) Elke soort heeft zijn voorkeur : de hoefijzerneus (de kleine hoefijzerneus is een beschermde diersoort, want met

uitsterven bedreigd, sinds de conventie van Bonn in juni 1982) heeft graag grote ruimtes waarin ze kunnen vliegen en zich vrij kunnen ophangen (zolders, verwarmde kelders). De dwergvleermuis en de laatvlieger (of bruine vleermuis) zoeken spleten op in gebouwen, rotsen, en tussen de schors en de boomstammen. De eerste heeft slechts één centimeter nodig om door te kunnen, de tweede slechts twee. Het einde van de wandeling volgt het oude spoor Hotton-Erezée --, nu omgevormd tot toeristisch pad. Deze grenszone kent een gevarieerde fauna en flora.

